

Vršovice 1.11.2009

Pozdrav: Milé děti, milé sestry, milí bratři, všechny vás vítám na našich společných bohoslužbách ujištěním, že Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v Jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši.

Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. Ž 34,2-4

Píseň: 690 Soudce všeho světa, Bože

Modlitba: Pane Bože, náš Otče, přicházíme k Tobě, abychom se na chvíli zastavili, ztišili se a zamysleli se nad tím, za co všechno Ti můžeme poděkovat. Vzpomínáme na minulý týden, na dny, které jsme každý trávili jinak, ale všichni pod ochranou Tvé milosti. Vzpomínáme na dny ve škole, v práci, doma, vzpomínáme na vše, co jsme prožili, co nám udělalo radost i co nás rozesmutnilo a přitom jsme směli vědět, že s tím vším smíme přicházet za Tebou. Děkujeme Ti také za to, že Ti smíme každý den odevzdávat ty, kteří jsou nám nejbližší, naše rodiny, sbor, přátele, ale i ty, se kterými si nerozumíme.

Děkujeme za to, že pro toto vše, pro život každého z nás i život Tvé církve i celého Tvého stvoření, platí zaslíbení nového života, který smíme přijímat pro obět a vzkříšení Tvého Syna a našeho Spasitele, Ježíše Krista. Amen.

Čtení: Gn 18,17-33

Píseň: S387 Přímluvný zpěv

Text: Gn 19,29

Haleluja. Klaním se ti před tvým svatým chrámem, Hospodine, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno. Haleluja. Ž 138,2

Zavřete, prosím, oči a poslouchajte. Hudba. Je to krásné, že? Na krásném Modrém Dunaji. Je to jako v pohádce. Představte si krásný zámek, v něm se stoly prohýbají pod dobrým jídlem a pitím. Hosté jedí, pijí, povídají si, smějí se. A vedle je taneční parket a na něm dámy v krásných šatech, jen se vznášejí v náruči pánů v černém. Je to jako sen. Hudba zesiluje, není slyšet ani to povídání, je to jen šum a hudba - a všichni jsou zdraví, krásní, sytí a šťastní.

A do toho zvuky, které sem nepatří. Je to mimo rytmus, kdo to je? Kdo to dělá? A všichni se rozhlížejí a vidí divné lidi, kteří sem nepatří. Něco říkají a jsou takoví jiní, nesmějí se, nejsou krásní. My jim ukážeme! Ale podivní hosté mizí. A tak je hledají. Hledají ty, kteří si dovolili rušit takovou slavnost, takovou snovou pohodu. Nejprve hledají sloužící, od čeho je tu máme, pak už se rozhlížejí všichni, chodí po zámku a hledají, kdo to kazí. Jen až je najdou, ti jim dají.

Hledat začnou i muzikanti a hudba tak utichá. Když se ztiší úplně, jsou najednou slyšet divné zvuky - zvuky za branou. Pláč, křik, volání o pomoc, vyvolávání z tržiště, hádky, ale i smích. Podivná směsice. Všichni se zarazí - co to je za zvuky, co to je za hluk, je to nepříjemné, kazí to náladu v zámku. A tak už nehledají ty, kteří je rušili, ale hledají muzikanty, vedou je zpět na pódium, už ať jen hrají, už ať se vrátí zpět ty krásné harmonické tóny valčíků. Muzikanti berou do rukou své nástroje a za chvíli znovu zní hudba a všichni jsou spokojeni a říkají si - to byl ale divný sen, máme po něm pachut' v puse a vrhnou se k mísám a karafám s vínem a jedí a pijí a ty krásné dámy a krásní pánové znovu tancují a je to opojné.

Píseň: S207 Pokušení sv. Antonína

V tom zámku byl mezi sloužícími i vrátný. Jmenoval se Lot. Bydlel se svoji rodinou v zahradě, otevíral bránu, když přijížděli hosté a zase ji zavíral, aby se dovnitř nedostal nikdo nepovolaný. Seděl ve svém domku a často naslouchal krásné hudbě ze zámku. Neměl se špatně, plat neměl velký, ale stálý, k jídlu dostával často na přilepšenou co zbylo z hostin. Žil vlastně docela šťastně.

Jen kdyby se mu do té hudby a pohody nepletl ten svět za branou. Neviděl ho dobře, zámek byl přece jenom stranou - ale ty zvuky. Ty zvuky neslyšet nemohl. Pláč, křik, volání i smích, který byl jiný. Lot nebyl zlý člověk a ty zvuky jej trápily.

A tak, když jednou přišli jacísi dva cizí lidé, pustil je do zámku, i když neměli pozvánku. A když ti dva způsobili pozdvižení, ukryl je, aby je nikdo nenašel. A kdyby našel, byl rozhodnutý je nevydat.

Hosté byli zvláštní. Utíkali a přece zvěštovali soud. Lot se v nich nevyznal. Něco mu říkalo, že by jim měl věřit a přece - že by měl skončit život tohoto zámku, kterého se dosud nedotýkalo trápení a pláč? Lot váhal. Ale hosté nebyli nevděční a na Lota naléhali - pojď, vezmi svoji rodinu a rychle opusť tento zámek. Ale Lot stále váhá - škoda tak krásného místa, škoda té jistoty, vždyť si tady zvykl. Bude umět žít bez té krásné hudby, bez drobků z hostin, bude umět žít za branou? Bojí se těch zvuků, které slýchal jen z dálky a teď jim má jít vstříc.

A tak prosí a naléhá - nevědí poslové o nějakém jiném zámku? Nemusí být velký, stačil by maličký, ale aby měl zase svoji bránu a domek pro vrátného, ze kterého nejsou tak slyšet ty zvláštní, zneklidňující zvuky.

Píseň: S349 Srdce čisté

Ještě jedna postava vystupuje v našem příběhu. Je to Abraham, strýček Lota. Se synovcem se moc nevidá, žije za branou. Slýchal jen vzdáleně hudbu a snový šum ze zámku, občas zahlédl kryté kočáry, které přivázely hosty na nový ples. O to víc slyšel ty nepříjemné zvuky, kterých se na zámku tak lekali. Slyšel je a učil se s nimi žít, učil se tišit pláč, učil se naslouchat volání o pomoc, smál se tam, kde vytryskla radost. Měl rád život za branou a neměnil by.

Občas se zlobíval na ty ze zámku. Měli by tolik možností pomoci a raději se zavírali před zvuky zvenku. Mohli nasytit a raději zavírali bránu, aby se k jejich hostině nikdo nepovolaný nedostal. Abraham se zlobíval i na svého synovce Lota, že žije tak napůl, že žije u brány, že vidí, slyší, cítí bolest i radost, pláč i smích, ale za bránu, do skutečného života, se bojí vystrčit nos.

A najednou přijdou dva poslové a vyřizují vzkaz, že už se Pán Bůh nemůže na ten zámek dívat, že mu život jeho obyvatel vadí ještě víc než Abrahamovi, že už je to do nebe volající a přijde trest.

Co s tím má Abraham dělat? Jak se má zachovat muž, o kterém se píše, že je spravedlivý před Hospodinem? Má se radovat a říkat si - na každého jednou dojde? Má prosit, aby byli potrestáni všichni ti, kteří přehlíží skutečný život, který pláče, volá i se směje za branou zámku? Má volat po spravedlivém trestu pro ty, kteří žijí jenom pro sebe, kteří pronásledují a vyhánějí všechny a všechno, co jim ruší krásné tóny snové hudby, která zaznívá při hostinách a plesech?

Trest přichází a Abraham, spravedlivý před Hospodinem, se neraduje. Modlí se, volá k Hospodinu, prosí o novou šanci pro ty, kteří bezesporu zaslouží potrestání. Vždyť mezi nimi mohou být i lidé spravedliví. Vždyť jich může být až padesát, čtyřicet, třicet, dvacet, možná že jich je pouze deset, ale měli by dostat šanci žít. Handrkuje se Hospodinem jako na trhu. Vyjde to? Pomohou Abrahamovy modlitby?

A poslové jdou do zámku, ti dva divní muži, kteří tam tak trčí, tak překážejí. Způsobí pozdvižení, způsobí poprask, způsobí nenávist. Zničit zaslouží, ponížít zaslouží, ať se nedělají jiní než my!

A Abraham to vidí, vidí, že trest nejde odvrátit. Má před očima ten skvostný zámek, se všemi lidmi v něm, všechno to krásné a pohádkové, celý ten sen snadného života, jak mizí, hoří a plameny šlehají a nezbývá po něm nic než ruiny a spáleniště. A Abrahamovi je to líto a nám je to líto a přemýšlíme stále znovu a znovu, po celý ten čas, co se tento příběh vypráví - nešlo tomu zabránit? Spolu s Abrahamem se s hrůzou díváme, jak ničující sílu má lidské sobectví a nenávist.

Na konci našeho příběhu ale čteme jednu větu, která nám dává naději. Větu, která vypráví o tom, že Abrahamova modlitba nebyla marná. Že jeden člověk se svými dcerami byl zachráněn, i když se nemohl rozhodnout, i když váhal, i když si kladl podmínky. Lot byl zachráněn. Pro svou víru, pro své schopnosti? Abrahamovy modlitby nebyly marné, i když vše nedopadlo tak, jak si představoval: **Ale Bůh, když vyhlazoval města toho okrsku, pamatoval na Abrahama:**

poslal Lota pryč ze středu zkázy, když vyvracel města, v nichž se Lot usadil. Amen.

Píseň: S74 Hosana

Přímlovná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Jak bych nevěřil, že budu hledět na Hospodinovu dobrotivost v zemi živých! Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina! Ž 27,13-14

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce, ani za noci měsíc. Hospodin tě ochrání ode všeho zlého, On ochrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen.

Ž 121,5-8

Píseň: 485 Král věčný nás požehnej